

<https://doi.org/10.54333/kulutustutkimus.125079>

Runokokoelma

Fordin jälkeen

Miro Penttinen

*Runokokoelma tulkitsee työtä ja kulutusta yhteiskunnassa,
jossa halu pursuu ja arvo liukastelee. Se on halun ja
spekulaation talous, virran ja vesityksen tuottava kohtaaminen
subjektissa, moraalissa ja tuotteessa. Vaikutus on huimaava.*

Esitys velkojalle

Enkä vieläkään tuottanut lupaamaani,
ainoastaan piruetin.

Sain aikaan kuhisevan näytöksen
velkojani kasvoilla
lupaava huoku.

Hän taputtaa sanoilla
samaan malliin
eikä mekkoni kehä laskeudu
enkä paljasta mekkoni laatua
 (akryyliä),
lihani laatua
 (ohutta).

Räyhä-koirat

Kadulla on tärisevä auto,
siellä koirat haluavat räjähtää.
Pursuta jokaiseen suuntaan
levittäytyä kiitäen
täyttää väliin jääneet.

Räyhäkynsi kaivertaa nahkapenkkiä
jano lentää tuulilasiin
kuolakieli ikkunassa
merkittyjä uurteita.

Autossa tiivis räyhä
estyy merkittyyn.

4:59:57

Kuivunut silmä,
näppäimen tiheä jumi.
Työtä halunsa eteen.

Huomenta peittää näytön
lipeä valuu näppäimestä.
Halu syövyttää sormeen reiän.

Itseksi tulemisesta

Tulen, siksi olen
ilman että yksikään
isä tai malli, Fordin T,
minua aseta
valmiiseen ja annettuun.

Paitsi se malli, joka malttamattomuuteni mahdollistaa.
Malttamattomuuteni malli.
Melkoinen metamalli
ilman metalleja,
työntää minulle uusia
merkkejä
kulutettavaksi.

Ja niin tulen aidommaksi kuin koskaan.
Ja muutan muotoani hetkeksi.

Itseksi tulemisesta II

Minä olen tekno,
tanssi tiukka pauke
kromi aurinkolasi pilkahtaa happo.

Ylevä katse olkapään yli,
lukee myös minut.
Minuun on pysäytetty
aina nämä merkit.

Lasisista seinistä

Pidän ikkunanpesusta. Voisin silloin liidellä lävitse, estoitta laskeutua rehevälle patiolle näen sen omin silmin. Milloin vain voisin, näkymä on auki.

Lokakuun kuralehdet eivät korvaa näkemääni, vaan litistyvät ikkunalasin liukkaaseen pintaan ja erittävät pieniä kitiseviä jäänteitä.

Pidän ikkunanpesusta, voin silloin puhdistaa pois nuo iljettävät. Ja silloin tahra poksahdaa, viimein menettää yhdistyksen, ja valuu raajat revittynä, kemikaalin niitä kannatellen.

Kummeksun heitä ketkä eivät pidä ikkunoista. Haluavat elää estettyinä, paksun betonin kuoren sisällä ja luulin, että viimeinen betoni murtui marraskuussa.

Kaupunkini on ikkunoita ne sysäävät runsauden niin liki että huimaa kun en siitä ihollani mitään tunne.

Kirjoittajatiedot

Miro Penttinen, sosiaalitieteiden maisteri, työskentelee väitöskirjatutkijana Helsingin yliopistossa. Sähköposti: miro.penttinen@helsinki.fi

Runokokoelman vierailevana toimittajana toimi professori Joel Hietanen, Helsingin yliopisto.